

Tisztelt egyházkerületi képviselők, készen állunk vállalni azt a szolgálatot, amelyre Isten hívott el bennünket. Igyekeztünk a legjobb tudásunk szerint elszámítani a szolgálathoz szükséges kompetenciákat. Tisztelettel és alázattal kérem Önöket, hogy fogadjanak be minket egyházunk szolgálattelvőinek seregébe!

Demeter Henrietta

Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.
(Jn 3,30)

Kedves Teológusok! Tisztelt Professzorok!

Eltelt, ennyi volt. Tíz ujjamon nem tudom megszámolni, hogy hányszor kérdezték meg otthon és egyebütt is: mennyi van még? Nem sok ez a hat év? Hányadéves vagy? Maga hányadéves, és hány ebédjegyet kell kihúzzon? Sok ez a hat év. Hát még ha hét lesz belőle, mert van lehetőség egy év külföldi ösztöndíjra is. Sok idő ez, ami alatt megnőttünk, felnőttünk.

Amikor elkezdtek teológiai tanulmányainkat, inkább még gyermekek voltunk, miután 18. évünket betöltve megkaptuk életünk második személyi igazolványát. Azért ez sem volt akármilyen. És íme, itt vagyunk, 25, 26, 27 évesen, és ősztől beállunk a szolgálatba. Teológiai tanulmányaink éve alatt megértünk, megkomolyodtunk – már amennyire, tanultunk, fejlődöttünk. Azért ma már osztogatnánk tanácsokat hajdani elsőéves önmagunknak, a kis szerencsétlennek, aki azt sem tudta, hogy mi az élet. Pedig most sem tudjuk. De annyit mégis, hogy Jézus *az út, az igazság és az élet* (Jn 14,6).

Tanultunk az évek alatt: természetesen rengeteg elméleti ismeretet. Sok kortörténetet, exegézist, nyelveket, történelmet, lelkigondozást stb. Azonban a legmeghatározóbbak mégis a barátok és a testvérek voltak. Megtapasztaltuk saját életünkön: *mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!* (Zsolt 133,1) Azok, akikkel együtt futottuk a pályát, akikkel együtt beszélgettünk hajnalokig, akikkel együtt csocsóztunk, fociztunk, pingpongoztunk, röpzünk, fifáztunk, Mario Karttal játszottunk, kirándultunk, nevtünk, sírtunk, vigasztalódtunk, és akikhez mindig mentünk, ha valami „pletykás” hírt tudtunk meg ebben a „hatalmas” akadémiai közösségben.

Áldott emlékekkel fogunk visszagondolni a teológusközösségre. Nem egy mintaközösség, sőt. Egészen biztos vagyok benne, hogy sokunk hordoz családást, esetleg botránkozást. Viszont nem szeretnénk, hogy egy-egy keserű tapasztalat határozza meg az egész hat év összegzését.

Kedves teológiai hallgatók! Úgy érezzük, hogy megtettük, amit megköveteltőlünk a teológusközösség. Isten iránti hálával mondjuk el, hogy az évfolyamunk

mindig igyekezett elől állni, és húzni a diákság szekerét. Engedjétek meg nekem, hogy elmondjam, mint akinek kétévnyi ifjúsági elnöki szolgálat is kijutott közöttetek, hogy nem akármilyen évfolyam állt mögöttem e megbízatásom feladatainak teljesítésében.

Még emlékszünk arra, amikor mi voltunk elsősök, és az akkori hatodév búcsúzott. Akkor Benedek Csongor mondott beszédet. Ültünk ott, és arra gondoltunk, hogy az, amikor mi fogunk hozzájuk hasonlóan így állni, fényévekre van tőlünk. Ne féljétek, nem sokára ti fogtok itt állni. De lám, most már mi is búcsúzunk tőletek. Hogy szerettétek vagy nem kedveltétek, becsültétek vagy lenéztétek minket, ennek a megítélését rátok bízuk. Vigyázzatok a közösségre, a Krisztus-központú életre, a hitre és szolgálatra, mert nagyon hamar leépülhet. A rátok bízott drága kincset őrizzétek meg a bennetek lakozó Szentlélek által! (2Tím 1,14)

Tisztelt Tanár Urak és Tanárnők! Hálásak vagyunk önökért is, még akkor is, ha sokunkban most az a hála legnagyobb, hogy többet nem kell találkozunk sem az osztályban, sem Studium online felületen. A tanáraink, akiket szerettünk és kerültünk, parodizáltunk, és akikkel együtt nevtünk mások paródiáján, de akiket végig tiszteltünk. Összességében azt mondhatjuk, hogy köszönjük ezeket az éveket, a munkájukat és az odaszánásukat, amelyeket értünk tettek bármilyen formában. Kérjük önöket, hogy néha emlékezzenek meg rólunk imáinkban.

Mindenekfölött az Úr Istennek adunk hálát ezekért az évekért. Viszont mint általa küldött követnek, minden licenszező és magiszteriző diák „kanonikus védőszenjtjének”, dr. Buzogány Dezső professzor úrnak, évfolyamfelelősünknek is szeretnénk köszönetet mondani a hat év gondoskodásáért, türelméért, a kirándulásokért és minden ránk fordított idejéért. Az Úr Isten áldja meg egész életét és családját!

Végül pedig a szolgálat, ami vár. Bolondok lennénk, ha azt mondanánk, hogy teljesen készen állunk. De talán még bolondabbak, ha még mindig csak várni akarnánk a „megfelelő”, felkészült állapotra. Várjuk, hogy ősztől elkezdhessük a szolgálatot, ugyanakkor vannak félelmeink is. Kérünk titeket, mindőtöket, hogy

imádkozzatok értünk, hogy egyre nagyobb és több legyen Krisztus, és egyre kisebbek mi, az egónk, a saját véleményünk. *Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.* (Jn 3,30) Ámen.

Szegi Máté Bence

